

mod Kvinden. Men her maa da spørges, om det kan bestaa med Retfærdighedens Krav, at undlade at straffe Manden blot for at kunne udnytte ham til at sælde den Kvinde, der er Offer for hans Begjær. Det er formentlig galt nok, at Manden straffrit skal kunne kjøbe Kvinden til at begaa, hvad Loven erklærer for en Forbrydelse; men værre bliver det dog, at Staten begrunder hans Straffrihed derpaa, at han ikke skal hindres i at øve den Sturkestreg bagefter at forraade Offeret for sin Begjærlighed ved at vidne imod hende. Der er andre Forbrydelser, for hvilke alle Deltagere i samme straffes, og hvor den samme Vanfærlighed ved at tilvejebringe Bevis er til Stede, som Tilfældet vil være med Hensyn til Prostitution, f. Ex. Blodskam, men man opgiver dog ikke derfor at straffe den ene Part for at faae et Vidne mod den anden. Naturligvis vil Straffebestemmelsens Anvendelse blive afhængig af den samme Betingelse som alle andre Straffebuds Anvendelse, nemlig at der kan staffles Bevis tilveie mod Lovovertræderne, men det skjønnes dog ikke, at den Omstændighed, at saadant Bevis i mange Tilfælde vil være vanskeligt at føre, er en gyldig Grund til at opgive den hele Straffebestemmelse. Denne faar at gjøre den Nytte, som den kan; mere kan hverken kræves af den eller af andre Love, hvorved særligt mærkes, at den Omstændighed, at denne Straffebestemmelse vedtages, ikke i nogen Maade hindrer, at man træffer alle de samme forebyggende Foranstaltninger imod de fra Prostitutionen udspringende Farer, som man ellers maatte ville beslutte sig til. Det er skadeligt at give en Straffelov, som Myndighederne ikke alvorligt ville overholde og bringe til Anvendelse uden Persons Hensyn; men der er ikke noget Betænkeligt i at udstede en Straffelov, fordi det ikke er rimeligt, at den ofte praktisk vil føre til Skjendelse af Straf paa Grund af Bevisets Vanfærlighed. Den hænger dog som en Trusel over Gjæringen, og stempler denne som en skammelig og strafværdig Ting.

Naar man har ment, at det til Befjælpelsen af Prostitutionen er tilstrækkeligt, at den hindres i frit at vise sig og øve sin Tillokkelse paa ubefæstede Mennesker, idet den, tilbagetrængt fra al offentlig Fremtræden, ikke vil kunne naae et Omfang, der vil kunne øve nogen mærkelig skadelig Indflydelse, da er saadant vel muligt, men saalænge ikke selve Prostitutionsgjæringen er strafbar, vil der heri ligge en stor Hindring for et heldigt Udfald af Bestræbelserne for at tvinge denne Gjæring til at skjule sig. Først naar Gjæringen selv er belagt med Straf, kan Tvangen mod den øves med hypperlig Virkning, og i alt Fald kan da, som ovenfor bemærket, den Omstændighed, at Prostitutionen er erklæret for strafbar, ikke være hine Bestræbelser hinderlig.

At Straffen er sat mildere for Mandens Gjæring end for Kvindens, er formentlig naturligt, da Usædeligheden utvivlsomt nedværdiger Kvinden mere end Manden, og Prostitutionen forudsætter en større Fordærvelse hos den Kvinde, der hengiver sig til den, end hos Manden, der kjøber hende. Men forresten vil det ses, at Straffen ogsaa for Manden kan stige til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Som ovenfor fremhævet vedrører Straffebestemmelsen i § 2 kun det egentlig direkte Salg og Kjøb af Utugt, men ikke det Forhold, at en Mand for længere Tid knytter et Kvindfolk til sig i et utugtigt Elskovsforhold ved at underholde hende eller hvide hende anden økonomisk Hjælp („holder“ et Kvindfolk). Dette Forhold medfører ikke de Farer i sanitær Henseende som den egentlige Prostitution, men kan ganske vist i mange Tilfælde være høist forargeligt for Omverdenen og det i ligesaa høi Grad som det i Straffelovens § 178 omhandlede Concubinat, og det vil maasse nok af mange Mænd, som dertil have Raad, blive udnyttet i Stedet for den offentlige Prostitution, naar denne falder bort, saa at det ogsaa her vil ske, at Penge kunne staffe deres Ciere en daarlig Tilfredsstillelse, som de Pengeløse til Held for sig